

HÍD

Ezen a kő-járókelős hídon
Tevék vonulnak hegyi nyájak csúcsaiként
Néha idevetődnek
Erre a padra
S lent
Hullámok
Zúgnak
Hozzájuk szokhattál régen –
A híd keresztjén
Kékre sírták magukat a nők

Ballagsz csüggedten vándor egy sötét bárka világít
Csak az idő – de nem veszed észre

Görnyedt hidak összekovácsolt testek
Célod e hídon elveszett
A nő aki elfelejtett
Szorongó messzeség vonz a kajútben
Átimádkoztad fél életedet
Másik felét a víz viszi már
Oly lassan mint a szerelem csókja

Ezen a kő-járókelős hídon
Nem várod be a halált
Égnek a lámpák
A megkövült mécsek
Lelkednek irgalmat kérnek

Te pedig lelked otthagytad a habban
Míg el nem enyészik a vizirózsa alatt
Vele enyészik bűd is akaratlan
Oly lassan mint a szerelem csókja
Mint valami ének

EÖRSI ISTVÁN